

Czego Pismo Święte naucza o wojnie

Czego Pismo Święte naucza o wojnie

SŁOWO WSTĘPNE

Jesteśmy już w pełni XXI wieku. Sytuacja na świecie gwałtownie się pogarsza. Ludzie, którym ufaliśmy, rzeczy, które poznaliśmy i którymi się cieszyliśmy, a nawet które uważaliśmy za coś oczywistego, znikają. Wielu ludzi na świecie żyje obecnie w ciągłym strachu. Na własne oczy widzimy, że napięcia na świecie osiągnęły najwyższy poziom w historii. Konflikty, wojny i akty terroryzmu wypełniają obecnie nagłówki gazet i wiadomości. Świat pogrążony jest w szaleństwie, które sprawiło, że wielu ludzi boi się o swoje życie. Jednocześnie w naszym kraju i w innych częściach świata pojawiło się odnowione poczucie patriotyzmu. Z powodu tych warunków kraje i ich mieszkańcy zbliżają się do siebie, tworząc nowe sojusze, które kiedyś wydawały się nie do pomyślenia. Trwa walka między rzekomymi siłami dobra i zła. Ogłoszono mobilizację, co doprowadziło do eskalacji przemocy. Na jednostki wywierana jest ogromna presja, by „dołączyły do walki” za wszelką cenę.

Ludzkość na ogół nie zwraca się do Boga o pomoc, lecz polega na własnych metodach przywracania pokoju na świecie. W tej sytuacji dziecko Boże staje przed wieloma ważnymi decyzjami. Czego uczą Pisma Święte na temat przemocy, wojny i zabijania?

W jaki sposób Pisma Święte mogą służyć jako podstawa do bycia religijnym przeciwnikiem służby wojskowej, sprzeciwiającym się wojnie w jakiegokolwiek formie? Mamy nadzieję, że niniejsza broszura pomoże czytelnikowi znaleźć odpowiedzi na te ważne pytania.

STARY TESTAMENT A WOJNA

W Biblii Bóg jest często opisywany w kategoriach wojennych – jako „gniew Boży” i „wściekłość Boża” – jak wspomniano w Księdze Liczb 11:10,23. Ojciec Niebieski tak bardzo sprzeciwia się wszystkiemu, co nieczyste, że prędzej czy później zostanie to zniszczone. Jest On jak „ogień trawiący”, ponieważ „straszna rzecz wpaść w ręce Boga żywego” (Księga Powtórzonego Prawa 4:24; List do Hebrajczyków 10:31). „Do mnie należy zemsta i odплата” (Księga Powtórzonego Prawa 32:35). Pismo Święte mówi nam również, że nie może On patrzeć na grzech: „Twoje oczy są zbyt czyste, by patrzeć na zło; nie możesz tolerować nieprawości” (Habakuk 1:13). Pan osądzi swój lud i wystawi na próbę tych, którzy czynią zło w Jego oczach, gdyż jest On „Bogiem zazdrosnym” i „wojownikiem”, który powstaje, by osądzić narody zgodnie z wyznaczonym czasem. – Księga Wyjścia 20:5; 15:3

Czynił to w przeszłości w swoich relacjach z ludzkością i w przyszłości zrealizuje swoje plany i zamierzenia zgodnie z wyznaczonymi celami. Pragnie całej naszej miłości, ufności i zaufania. Musimy zdać sobie sprawę, że jest to dla naszego dobra i nie wynika z egoizmu z Jego strony. Jednocześnie zazdrość Boża jest

sprawiedliwa i z pewnością sprowadzi na grzesznika sprawiedliwą karę. Upadły człowiek patrzy na Boga z goryczą, urazą i egoizmem, które wynikają z potępienia grzechu Adama.

Wojownicy Izraela

Rozpoczynając rozważania na temat Bożego postępowania wobec narodu izraelskiego, widzimy, że otrzymali oni polecenie, by przeprowadzić spis ludności według oddziałów wojskowych. „Pan przemówił do Mojżesza w Namiocie Spotkania na pustyni Synaj pierwszego dnia drugiego miesiąca drugiego roku po wyjściu Izraelitów z Egiptu. Powiedział: Przeprowadźcie spis całej wspólnoty izraelskiej według rodów i rodzin, spisując każdego mężczyznę z imienia, jednego po drugim. Ty i Aaron macie policzyć według ich oddziałów wszystkich mężczyzn w Izraelu, którzy mają dwadzieścia lat lub więcej i są zdolni do służby w wojsku” – Liczb 1:1-3

Izraelici byli często prowadzeni przez wojowników w swoich zmaganiach o zdobycie ziemi obiecanej. Jozue, „dowódca wojska” (Jozue 5:14), otrzymał od anioła instrukcje, jak zniszczyć Jerycho. Dzięki dźwiękom trąb i boskiej interwencji mury miasta „runęły na ziemię” i zostały „całkowicie zniszczone”. (Jozue 6:1-21). Spójrzmy również na doświadczenia Samsona. Zgodnie z Prawem Samson był uznawany za bardzo wiernego sługę Boga. Jego wierność polegała na lojalności wobec boskich wymagań, sprawy Boga oraz Izraela, ludu Bożego objętego przymierzem. Izraelici, zamiast współpracować z

Samsonem i domagać się boskiego posiadania ziemi palestyńskiej oraz pokonania wszystkich przeciwników, nie zrobili tego. Bali się Filistynów i mieli małą wiarę w Boga.

Bóg nauczył swój lud, jak walczyć. Dawid mówi nam: „Niech będzie błogosławiony Pan, moja Skała, który ćwiczy moje ręce do wojny, a moje palce do walki. Moja łaska i moja twierdza, moja wysoka wieża i mój wybawiciel, moja tarcza i Ten, w którym szukam schronienia, który podporządkowuje mi mój lud”. Psalm 144:1

Izrael miał stoczyć wiele wojen. Bóg nauczył ich nawet, jak walczyć. „Niech będzie błogosławiony Pan, moja Skała, który ćwiczy moje ręce do wojny, a moje palce do walki”. (Psalm 144:1). Wysłał ich do walki. „Pan rzekł do Mojżesza: Pomścij synów Izraela na Midianitach: ... I przemówił Mojżesz do ludu, mówiąc: Uzbrójcie się niektórzy z was do wojny i niech idą przeciwko Midianitom, ... Wyślijcie do walki tysiąc mężów z każdego z plemion Izraela. ... I zabili królów Midianu”. Liczb 31:1-8

Bóg walczy za swój lud

Bóg walczył za swój lud, gdy ścigał ich faraon, król Egiptu, wraz ze swoją armią koni i rydwanów. „Gdy faraon się zbliżył, synowie Izraela podnieśli oczy i ujrzeni, że Egipcjanie idą za nimi; bardzo się przestraszyli i wołali do Pana. ... I rzekł Mojżesz do ludu: Nie bójcie się. Stańcie spokojnie, a ujrzycie wybawienie, jakie Pan wam dzisiaj przyniesie. Egipcjan, których dziś widzicie, już nigdy więcej nie

ujrzycie. Pan będzie walczył za was; wy tylko musicie pozostać spokojni.” (Księga Wyjścia 14:10-14). Wody morza rozstąpiły się dzięki mocy Boga, a zastęp Izraela został wybawiony.

Czas na wszystko

Kolejny fragment Pisma Świętego, który należy wziąć pod uwagę, znajduje się w Księdze Koheleta 3:1, 3, 8: „Wszystko ma swój czas, a każda sprawa pod niebem ma swoją porę: ... Czas zabijać i czas leczyć; czas burzyć i czas budować; ... Czas kochać i czas nienawidzić; czas wojny i czas pokoju”. Wiele osób wykorzystywało te fragmenty Pisma Świętego, aby usprawiedliwić zabijanie i prowadzenie wojen. Gdy przyjrzymy się temu bliżej, zauważymy, że Salomon pisze to na podstawie swoich licznych doświadczeń i obserwacji. Przedstawia swój punkt widzenia z perspektywy społecznej. Widzi ludzi ciężko pracujących, aby zgromadzić bogactwa, i mądrze pyta: Co pracownicy zyskują ze swojej trudu? Księga Koheleta 3:9

Salomon kończy swoją wypowiedź słowami: „Bój się Boga i przestrzegaj Jego przykazań, bo to jest cały obowiązek człowieka. Bóg bowiem osądzi każde dzieło, wraz z każdą tajemnicą, czy to dobrą, czy złą”. Księga Koheleta 12:13,14

Bóg miłości

Zadamy teraz pytanie: „Jeśli Bóg jest Bogiem miłości, jak głosi Biblia, to jak mamy rozumieć Jego nakaz

skierowany do Izraelitów, by całkowicie zniszczyli swoich wrogów?”.

Odpowiedź na to pytanie brzmi następująco: musimy pamiętać, że naród izraelski jest ludem, z którym Bóg zawarł przymierze: „Tylko was znam spośród wszystkich rodów ziemi” (Amos 3:2). Kiedy Izraelici wkroczyli do ziemi obiecanej, Kanaanu, panowały tam straszne warunki. Filistyni, Amoryci i inne ludy, które zajmowały tę ziemię, były praktycznie dzikimi ludami z , ponieważ oddawały się wszelkim formom bałwochwalczego kultu, składając ofiary z ludzi w związku ze swoimi fałszywymi bogami i religią. Ponieważ ich niegodziwość i zepsucie osiągnęły taki stopień, że Bóg, w swojej mądrości i sprawiedliwości, uznał, iż najlepiej będzie ich zniszczyć i umieścić na tej ziemi lud, który pod Jego przewodnictwem osiągnie wysoki stopień cywilizacji. Kiedy Żydzi mieli wkroczyć do tej ziemi, Pan ustanowił dla nich system praw, zapewniając, że jeśli będą nieposłuszni, zostaną ukarani. Jednym z nich było: „Nie zabijaj” (Księga Wyjścia 20:13). Złośliwość, nienawiść i gniew wynikają z morderczego ducha.

Fakt, że dzieci Izraela są ludem wybranym przez Boga, jest bardzo jasno nauczany w Biblii. „Tylko was poznałem spośród wszystkich rodów ziemi”. Spójrzcie na słowa z Jeremiasza 13:11: „Bo jak pas wiąże się wokół bioder, tak Ja związałem ze sobą cały lud Izraela i cały lud Judy – mówi Pan – aby byli moim ludem dla mojej chwały, dla mojej czci i dla mojego imienia”. On jest „Bogiem wszystkich rodów Izraela” (Jeremiasz

31:1). „Przez ciebie... będą błogosławione wszystkie narody ziemi”. Księga Rodzaju 28:14

Sąsiedzi Izraela nieustannie prowadzili wojny przeciwko Izraelowi, a jeśli Izrael był posłuszny Bogu, On im pomagał. Jeśli byli nieposłuszni Bogu, pozwalał ich wrogom odnieść zwycięstwo. Bóg dał Izraelowi jasno do zrozumienia poprzez proroków, że obecny czas zła, nienawiści, wojny i ubóstwa jest sytuacją tymczasową. Jego plan miał na celu wyeliminowanie wszelkich wojen, nienawiści, rozpacz i ubóstwa. Miało to nastąpić, gdy zostanie ustanowione Jego królestwo.

Widzimy więc, że Bóg traktował swój wybrany lud w bardzo szczególny sposób, zgodnie ze specjalnymi prawami i w szczególnych okolicznościach. Pamiętajmy o przykazaniu, które im dał: „Nie zabijaj”. W miarę jak będziemy zagłębiać się w naszą dyskusję, zobaczymy, że zgodnie z naukami Pana zawartymi w Nowym Testamencie życie należy cenić i nie narażać na niebezpieczeństwo.

PODEJŚCIE NOWEGO TESTAMENTU DO WOJNY

Gdy będziemy studiować nauki Boga zawarte w Nowym Testamencie, wkrótce stanie się jasne, że nastąpiła zmiana. Ojciec Niebieski traktuje teraz naród izraelski inaczej, a wszystko to zaczyna się od Jego umiłowanego Syna. Pan opuścił swój niebiański dom i narodził się jako doskonały człowiek. „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo”

(J 1,1). „Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas (i ujrzelśmy Jego chwałę, chwałę Jednorodzonego od Ojca), pełne łaski i prawdy. ... On był na świecie, a świat został przez Niego stworzony, a świat Go nie poznał. Przyszedł do swoich, a swoi Go nie przyjęli”. (J 1,14.10.11). Wiemy, że „swoich” odnosi się do narodu izraelskiego. Został przez nich odrzucony w wypełnieniu Pisma: „Wzgardzony i odrzucony przez ludzi, mąż boleści”. Iz 53,3

Kiedy Piłat zapytał Żydów, którzy zgromadzili się na procesie naszego Pana: „Co mam więc uczynić z Jezusem, zwanym Chrystusem? Wszyscy mu odpowiedzieli: Niech zostanie ukrzyżowany”. (Mt 27:22). Jak czytamy na końcu tej relacji, Piłat umył ręce, nie znajdując w Nim żadnej winy. „Wtedy cały lud odpowiedział i rzekł: Jego krew spadnie na nas i na nasze dzieci”. Mt 27:25

Przez cały czas swojej służby Pan pragnął pomóc Izraelowi. „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamieniujesz tych, którzy są do ciebie posłani! Ileż to razy chciałem zgromadzić twoje dzieci, jak kokosz gromadzi swoje pisklęta pod skrzydła, a ty nie chciałeś! Oto dom twój zostanie ci pozostawiony pusty” (Łukasz 13:34,35). Jest to część świadectwa Jezusa. Z powodu odrzucenia jedyne go syna Bożego Izrael nie uzyskał tego, czego od dawna poszukiwał. Starali się oni uzyskać nieustanne błogosławieństwa i dobrobyt pod kierownictwem Boga. „Cóż więc? Izrael nie osiągnął tego, czego szuka; ... (Jak napisano: Bóg dał im ducha uśpienia, oczy, by nie widzieli, i uszy, by nie słyszeli;) aż do dnia dzisiejszego”. Rzymian 11:7,8

Przykłady, które nas uczą

Korzystając z Pisma Świętego, ponownie przywołujemy cel relacji Boga z Izraelem w Starym Testamencie. „Bracia, nie chcę, abyście nie wiedzieli, że wszyscy nasi przodkowie byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; ... A to wszystko stało się dla nas przykładem, abyśmy nie pożąдали złych rzeczy, jak oni pożąдали” (1 List do Koryntian 10:1-6). Z tego zapisu płyną dla nas ostrzeżenia, a wraz z nimi możliwość wyciągnięcia z nich wniosków, abyśmy mogli jak najlepiej służyć Bogu. Naturalny Izrael nigdy nie był bezwarunkowym spadkobiercą żadnej części obietnicy złożonej Abrahamowi – „W tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 12:3). Nie byli oni również spadkobiercami jako naród duchowej części obietnicy, która jest częścią główną lub zasadniczą. Kiedy Bóg zawarł przymierze z Izraelem, rozumiano, że jeśli będą przestrzegać Prawa, będą mieli życie wieczne. To pozwoliłoby im wówczas odziedziczyć przywilej błogosławienia wszystkich rodzin ziemi – wszystkich ludzi.

Spadkobiercy Bożych obietnic

Słowa apostoła Piotra: „Obietnica ta dotyczy was i waszych dzieci” (Dz 2,39), są w pełnej zgodzie z całym postępowaniem Pana wobec Izraela oraz z Jego przymierzem z nimi jako dziećmi Jego sługi Abrahama. Nadal mieli tę nadzieję w czasach Jezusa, jak powiedział Paweł: „To jest obietnica, na której spełnienie liczy dwanaście naszych plemion, gorliwie służąc Bogu dniem i nocą” (Dz 26:7). Kiedy Izraelici

okazali się niegodni, by stać się spadkobiercami Przymierza Abrahamowego, zostali odcięci, a na ich miejsce wszczepiono pogan. Ci poganie, teraz jako jednostki, mogli stać się uczestnikami „korzenia i tłuściości drzewa oliwnego” (Rz 11:17). Tylko ci, którzy przyjęli Chrystusa, zostali „spadkobiercami zgodnie z obietnicą”, jako członkowie duchowego potomstwa (Galacjan 3:29). Jak już wyjaśniliśmy, wynikało to z niewierności Izraela. „Kamień, który odrzucili budujący w Jerozolimie, stał się kamieniem węgielnym: ... Królestwo Boże zostanie wam odebrane i przekazane narodowi, który przyniesie właściwy owoc” (Mt 21:42,43). Ponieważ Izrael nie był gotowy, by Bóg używał go do błogosławienia innych narodów, ich typowa sprawiedliwość ustała, a obietnica królewskości przestała im przysługiwać. Została ona „przekazana narodowi”, duchowemu Izraelowi, „świętemu narodowi, ludowi szczególnemu” (1 Piotra 2:9). Powiedziano nam, że ten naród jest odrębny i odróżnia się od wszystkich innych oraz został zebrany spośród wszystkich ludów ziemi. Naród ten będzie obejmował zarówno niewolników, jak i wolnych, ponieważ prawdziwie powołał On „lud dla swego imienia” (Dzieje Apostolskie 15:14). Spójrzcie również na te fragmenty Pisma Świętego, które dodatkowo ilustrują tę kwestię. „W Jego imieniu będą ufać poganie” (Mt 12:21). „Niech każdy, kto wyznaje imię Chrystusa, odstąpi od nieprawości” (2 Tm 2:19). „Jeśli kto chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, niech codziennie bierze swój krzyż i niech mnie naśladuje” (Łk 9:23). „Głoście chwałę Tego, który was powołał z ciemności do swojej cudownej światłości” (1

List Piotra 2:9). „Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę życia.” Objawienie 2:10

Odrzucenie przemocy i wojny

Nasz Pan Jezus Chrystus jest bez wątpienia kluczem do zrozumienia zmian w naukach zawartych w Nowym Testamencie. Jezus odrzucił koncepcje przemocy i wojny, które stały się powszechnie znane i akceptowane w świecie. Poprzez swoje nauki i własny przykład wskazał nam drogę do poznania woli Ojca. „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali ( ); jak Ja was umiłowałem, tak i wy miłujcie się wzajemnie. Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie mieli miłość między sobą” (J 13,34-35). Jest to wyższe przykazanie, wyższe prawo niż to, które zostało dane Żydom w ramach Przymierza Prawa. Jesteśmy pod prawem w Chrystusie Jezusie. To prawo w Chrystusie jest prawem naszego przymierza i prawem miłości. Jest ono dane przez naszego Głowę wszystkim tym, którzy weszli do szkoły Chrystusa i którzy mają nadzieję stać się członkami klasy kościoła. Miłość wzajemna oznacza miłość do naszych bliźnich, naszych braci i naszego Ojca Niebieskiego. Oznacza to nawet poświęcanie naszego czasu i talentów, poświęcanie wszystkiego w służbie Panu. „Jeśli mnie kochacie, przestrzegajcie moich przykazań” (J 14,15). Musimy zdać sobie sprawę, że miłujące posłuszeństwo podoba się Ojcu i powinno przejawiać się nie tylko sprawiedliwością, ale także miłością. Powinno ono

prowadzić nas do przestrzegania „prawa ducha życia” (Rz 8,2).

Nasz Pan dał przykład; poprzez swoje codzienne życie pokazał, co naprawdę kryło się w Jego sercu. To jest prawdziwe przestrzeganie prawa, sprawiedliwość prawa, o której pisze Paweł w swoim liście do Rzymian. Chcemy podążać śladami naszego Pana i mieć umysły w harmonii z duchem Boga Ojca. Bóg chce, aby intencje naszych serc były właściwe i abyśmy w miarę możliwości panowali nad ciałem. Chcemy w pełni poddać się boskiej woli, oddać nasze życie Panu i nie podążać za słabościami ciała. Chcemy też być otwarci na naukę, uczyć się od Niego, a tym samym dowiedzieć się więcej o Ojcu. „Mój Ojciec mnie nauczył” – mówi w Ewangelii św. Jana 8:28. „Jeśli będziecie trwać w moim słowie, to jesteście moimi uczniami; i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli”. Ewangelia Jana 8:31,32

Przemoc spowodowana grzechem szerzy się dziś na całym świecie. Występuje w wielu formach i dotyczy wielu kultur. Szatan, sprawca grzechu, krąży po świecie „jak ryczący lew, ... szukając kogo pożreć” (1 Piotra 5:8). Jest on „bogiem tego świata” i „zaślepił umysły tych, którzy nie wierzą” (2 List do Koryntian 4:4). Z powodu tego wpływu przemoc stała się normą. Może to przybierać formę codziennych problemów z sąsiadami, problemów w szkołach lub w miejscu pracy, a nawet konfliktów między narodami. Wiemy, że jest to sprzeczne z naukami naszego Pana. Pismo Święte pokazuje, że nasz Pan odrzucał przemoc i osobiste użycie siły w celu rozstrzygnięcia sporów. W

Ewangelii Mateusza 26:51-53 Jezus skarcił Piotra za wyciągnięcie miecza przeciwko słudze arcykapłana, co doprowadziło do zranienia jednego z nich. Jezus wiedział, że musi dać się im dobrowolnie pojmać. Powiedział swoim uczniom: „Schowaj swój miecz”.

Nigdy więcej nie słyszymy o tym, by uczniowie używali siły lub przemocy w służbie Panu. Mógł wezwać do pomocy „legiony aniołów”, ale tego nie uczynił. Nie chciał używać boskiej mocy dla własnej wygody. Jezus nigdy nie modlił się o wybawienie od swoich kłopotów, ale z radością znosił je jako część swojej ofiary. My również powinniśmy postępować tak samo w naszym życiu. Powinniśmy odłożyć na bok własną wolę i za wszelką cenę wypełniać wolę Bożą. „Niech będzie w was ta sama postawa, jaka była w Chrystusie Jezusie”. List do Filipian 2:5

Nowe podejście do wrogów

Nasz Pan nauczał również o nowym podejściu do naszych wrogów. „Mówię wam: Miłujcie waszych wrogów, błogosławcie tych, którzy was przeklinają, czyńcie dobrze tym, którzy was nienawidzą, i módlcie się za tych, którzy was znieważają i prześladują” (Mt 5,44). Na początku moglibyśmy powiedzieć, że to wysoki standard, któremu trudno sprostać, i mielibyśmy rację. Ten rodzaj miłości wykracza poza miłość do bliźniego. Mówi się, że łatwo jest kochać tych, którzy nas kochają. Ale kochanie naszych wrogów wymaga, jak to się mówi, wielkiego serca i hojności wobec nich wszystkich. Oznacza to stan serca tak pełnego miłości, że nawet wróg nie mógłby

wzbudzić w nim żadnych złych intencji. Nie ma w nim miejsca na zemstę ani nienawiść. Nie oznacza to, że lubimy zło lub niesprawiedliwość, ani że mamy w tym jakikolwiek udział. Sprzeciwiamy się tym, którzy uciskają słabych i bezbronnych. Dzisiejszy świat kieruje się zasadą, że należy wyrządzać krzywdę innym, aby ocalić siebie i służyć własnym interesom. Mamy „nienawidzić zła i kochać dobro” (Amos 5:15). Dla wiernych naśladowców Pana jest to bardzo ważne. Jest to przykład wprowadzania naszej wiary w życie. Jest to sposób na pokazanie, że „kochasz” Pana całym swoim sercem. (Mateusz 22:37). Pamiętamy również, że ci, którzy grzeszą i czynią zło w oczach Boga, otrzymają swoją zapłatę. 1 List do Koryntian 3:8

Zasady życia

Nasz Pan Jezus nauczył nas zasad życia, które charakteryzowały się łagodnością i dążeniem do pokoju. „Błogosławieni ubodzy w duchu: ... Błogosławieni, którzy płaczą: ... Błogosławieni cisi: ... Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości: ... Błogosławieni miłosierni: ... Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5,1-12). Nasz Pan wypowiedział te słowa w Kazaniu na Górze, aby pouczyć swoich uczniów, a tym samym także nas. Mamy być posłuszni Jego woli i otwarci na naukę. Chce, abyśmy praktykowali samokontrolę, byli łagodni, niełatwo się denerwowali ani irytowali. Chce, abyśmy praktykowali miłosierdzie i prawdziwe przebaczenie za

nieżyczliwe czyny innych. Nie zawsze będziemy postępować idealnie, ale chcemy mieć idealne intencje. Powinniśmy być twórcami pokoju, miłośnikami pokoju i korzystać z okazji, by pomagać innym. Lud Boży ma współczuć wszystkim i nie przyłączać się do nikogo w tym walczącym świecie.

Czystość serca wobec Boga przejawia się w pokojowych pragnieniach i wysiłkach na rzecz promowania pokoju wśród innych. Jest to szczególnie prawdziwe w czasach, w których żyjemy, w obecnym złym świecie. Prawdą jest, że ciemność nienawidzi światła, a wrogowie sprawiedliwości będą nienawidzić i prześladować tych, którzy pragną prowadzić życie miłe Ojcu. Pan szuka tych, którzy są tak wierni zasadom sprawiedliwości, że będą je stosować. Należy to czynić nawet wobec swoich wrogów, gdy są przez nich prześladowani. „Błogosławieni jesteście, gdy ludzie będą was znieważać i prześladować, i będą fałszywie mówić wszystko złe przeciwko wam z mojego powodu. Radujcie się, ... bo wielka jest wasza nagroda w niebie” (Mt 5,11-12). Czytamy również w 1 Liście Piotra 4,16: „Jeśli ktoś cierpi jako chrześcijanin, niech się nie wstydzi, ale niech uwielbia Boga”. Nasz Pan daje nam dalszą pewność, mówiąc: „Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Ja przewyciężyłem świat”. J 16,33

O BOWIĄZKI WYNIKAJĄCE Z NAUCZANIA NOWEGO TESTAMENTU

Mamy być pielgrzymami i przybyszami na ziemi. Oznacza to, że jesteśmy odpowiedzialni przed

prawami Bożymi, a nie ludzkimi. Spójrzcie na napomnienie, które otrzymaliśmy w tej sprawie. „Jesteście wybranym pokoleniem, królewskim kapłaństwem, świętym narodem, ludem szczególnym, abyście głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do swojej cudownej światłości: ... Umiłowani, proszę was jako przybyszów i pielgrzymów, powstrzymajcie się od cielesnych pożądliwości, które walczą przeciwko duszy; prowadźcie uczciwe życie” (1 Piotra 2:9-11). Mamy przestrzegać praw ludzkich, o ile nie są one sprzeczne z prawami Bożymi.

Wszyscy wiemy, że Ojciec Niebieski przywiązuje wielką wagę do posłuszeństwa Jego woli. Pokazują nam to wszystkie lekcje, które zostały nam przedstawione w odniesieniu do narodu izraelskiego. Nasz Pan również udzielił nam lekcji na ten temat, mówiąc: „Oddajcie więc cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga” (Mt 22:21).

Biblijni badacze twierdzą, że ich obywatelstwo jest w niebie i że poprzez posłuszeństwo wobec Niebiańskiego Pana w znacznym stopniu wyrzekają się posłuszeństwa wobec ziemskich królów – rządów. Od cudzoziemców nie wymaga się przysięgi wierności żadnemu ziemskiemu rządowi, a Badacze Pisma Świętego sprzeciwiają się temu nie dlatego, że są przeciwni prawu i porządkowi lub nie chcą podlegać regulacjom rządu, pod którym żyją, ale dlatego, że już złożyli przysięgę wierności wyższej władzy – Niebiańskiemu Panu. Dla nich Jego słowa, Jego przykazania itp. są nadrzędne – Umiłowani, błagam

was. Mamy być posłuszni prawom, możemy szukać ochrony w ramach tych praw, ale nie jesteśmy zmuszeni do walki przeciwko naszemu Królowi. Powiedziano nam, abyśmy „podporządkowali się każdej władzy” (1 Piotra 2:13), z wyjątkiem sytuacji, gdy naruszałoby to nasze sumienie i prawa Boże. Apostoł Paweł wskazuje na sprawiedliwość jako czynnik, który należy wziąć pod uwagę, oddając cześć, szacunek i służbę tym, którym się to należy.

Powinniśmy ufać, że Ojciec Niebieski wszystko realizuje zgodnie ze swoimi planami i celami. Zwraca On szczególną uwagę na to, jak wypełniamy nauki objawione nam przez Jego umiłowanego Syna, co przejawia się w naszym codziennym życiu. „Ogień [tego dnia] wypróbuje dzieło każdego człowieka, jakiego rodzaju jest” (1 List do Koryntian 8:13). Ten „ogień” ujawni, jaki charakter rozwinęliśmy w ciągu naszego życia. Nasza wiara powinna opierać się na cennych obietnicach Boga, które, jak nam powiedziano, są złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami. Nie powinniśmy budować nieprawidłowo z innych materiałów, które nie wytrzymają tej próby ogniem. Apostoł mówi nam, że wszystko, co jest zbudowane zgodnie z ziemskimi metodami i tradycjami, zostanie zniszczone. Ojciec Niebieski pozwala wszystkim narodom oszukiwać samych siebie, myśląc, że mogą rozwiązać wszystkie problemy świata. Widzieliśmy, że pokój nigdy nie był długotrwały, a nowe konflikty pojawiają się nagle. Te wydarzenia związane z przemocą i wojną pomagają przygotować świat ludzkości na królestwo Boże wiecznego pokoju. Widzimy po warunkach panujących

w tym obecnym złym świecie, że ludzkość jest daleko od ducha Chrystusa. „Jeśli ktoś nie ma ducha Chrystusowego, ten nie należy do Chrystusa” (Rzymian 8:9). Powinniśmy dostrzec, że jest to bardzo ważna zasada.

Lud Boży powinien pamiętać o szczególnych wskazówkach, które otrzymał od swojego mistrza, aby być twórcami pokoju. Postarajmy się zatem „dążyć do pokoju ze wszystkimi ludźmi oraz do świętości, bez której nikt nie ujrzy Pana” (List do Hebrajczyków 12:14).

MYŚLI KOŃCOWE

Nowy Testament naucza, że Jezus odrzucił ideę przemocy i wojny. Dał nam przykład i ustanowił przykazanie, byśmy „kochali Pana, Boga swego, całym swoim sercem” oraz „kochali bliźniego jak siebie samego” (Mt 22:37-39). To nowe podejście do naszych wrogów odrzuca użycie siły i zabijanie. Taki charakter opiera się na zasadach miłości i budowania pokoju.

Wkrótce spełni się proroctwo Dawida: „On sprawia, że wojny ustają” (Psalm 46:9). Sposób, w jaki to nastąpi, został objawiony w Księdze Micheasza 4:3: „Z mieczy swoich uczynią lemiesz, a z włóczni swoich – sierpy; naród nie podniesie miecza przeciwko narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej”. Wszyscy ludzie na ziemi pewnego dnia zazną wiecznego pokoju i będą mogli żyć w harmonii na odnowionej, doskonałej ziemi na zawsze.

Religijny sprzeciw sumienia wobec wojny w jakiegokolwiek formie ma z pewnością silne podstawy biblijne. Zajęcie stanowiska jako osoba sprzeciwiająca się wojnie z powodów sumienia jest sprawą indywidualną i powinno opierać się na osobistym studium i modlitwie. Niech Ojciec Niebieski prowadzi cię i kieruje tobą, gdy rozważasz tę bardzo poważną sprawę w swoim życiu. Zaufaj Mu we wszystkim, bo On „nigdy cię nie opuści ani nie porzuci”. List do Hebrajczyków 13:5